

Kedves Barátunk!

Örömmel értesítünk, hogy egy, az ősz folyamán született kezdeményezés folytatásaként megalakult a **Magyarországi Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet, MADFIE**, amelynek fő célja a Magyarországon élő unitárius és más szabadelvű fiatalok közösségbe szervezése.

Ezúton szeretettel hívunk összejöveteleinkre, amelyeket 2006. nov. 10-től kezdődően kéthetente, pénteken 18 órától tartunk, kezdetben a *Budapesti Nagy Ignác utcai egyházközség gyülekezeti termében*, a későbbiekben a másik két budapesti egyházközségnél is. Szeretnénk, ha megismernék egymást, illetve megterveznék közös jövőnket. A közösség további szervezéséhez szükségünk van a Te ötleteidre, meglátásaidra is. Hozd el érdeklődő barátaidat is!

A résztvevők érdeklődésétől függően hosszabb távú terveink között szerepelnek a következők: hétvégi kirándulások, kézműves délutánok, sportrendezvények, kultú-

ránk és néphagyományaink megőrzését célzó, lelki épülésünket szolgáló együttlétek szervezése.

Már most figyelmedbe ajánljuk következő rendezvényünket, azt az *ifjúsági Adventi lelkigyakorlatot, amelyet Magyarkúton tartunk a Börzsöny hegységben nov. 17-19. napjain*, és amelyre az adrilevele@citromail.hu, vagy a lakatos.csilla@chello.hu címek egyikén jelentkezhetsz november 12-ig.

Ha a fentiekkel kapcsolatos kérdésed, észrevételed van, vagy csak többlet szeretnél tudni az alakuló közösségről, amelynek remélhetőleg Te is tagja leszel, vagy ha első alkalmunkra nem tudnál eljönni, de a továbbiakban szeretnél bekapcsolódni az ifjúság szervezésébe, és szívesen értesülsz programjainkról, bátran keresd fel honlapunkat, vagy írd e-mailt a fenti címekre. A szervezet honlapja még szerkesztés alatt van ugyan, de már jelenleg is sok hasznos információ található a www.madfie.hu címen.

Barátsággal, a szervezők

k ö n y v a j á n l ó

Ez év nyarán jelent meg Szócs Géza legújabb kötete.

Már nem szokatlan, hogy az utóbbi években az alkotó drámákat ad ki. Az viszont teljesen új jelenség, hogy a szerző egyszerre három minőségében mutatkozik be: mint drámaíró, történész és nem utolsósorban – hiszen senki sem léphet át saját árnyékán – mint költő.

A könyv három részre osztható: maga a dráma; a hozzávaló jegyzetek, amelyeket a szerző nagy gonddal gyűjtött össze, és amelyek rávilágítanak a dráma egyes részre; valamint a dráma egyes részleteinek – leginkább a verseknek – idegen nyelvű fordításai.

Természetesen nem véletlen, hogy a *Liberté 1956* című dráma éppen idén jelent meg. Ennek ellenére – vagy éppen ezért – nem csak '56 a főszereplő. Eleve két időszakban folyik a történet: a forradalom idején és napjainkban; valamint történelmi- és személyes „időben”, idősikban. És bár azt gondoljuk, hogy a forradalom idején sokféle, tragikusabbnál tragikusabb szerelmi történet játszódhatott le, fordítva ez nem így van: ez a szerelem csak akkor és csak itt lehet igaz, de akár való is.

A párbeszéd magán hordozza a jellegzetesen „szócsgezás”, szinte ugyanabban a pillanatban játékos, nevettető és szívfacsaró hatást, mely csak fokozza a feszültséget. A cselekmény részletei olyanok, amelyekről azt mondhatjuk: ilyen „véletleneket” csak maga az élet produkálhat. Egyike ezen véletleneknek a hősi halottként nyilvánított repülő megjelenése akkor, és ott, ahol és amikor a legkevésbé tűnik „valószerűnek”.

Bár a drámaíró 1998 őszén dolgozott, a történész még folytatta egy ideig a munkáját, hogy a jegyzeteket (köztük inedit anyagokat is) összeállítsa.

Mint mondtuk, a költő is megtalálható a könyvben, mégpedig különböző típusú versekkel: megtalálhatóak az absztrakt, önkereső versek, mintegy kihangsúlyozandó a szereplők fiatalságát; személyiségtükröző versek, mint például

dául *Kádár János dala*, melynek sorai között – furcsa és sajnálatos módon – napjaink aktuálpolitikája is ott rejlik; a *Pesti srácok dala* a *Pál utcai fiúk* nevével minden Budapestért meghalt fiatalnak állít emléket; de ballada- és imajellegű verseket is találunk a dráma lapjai között.

Szócs Géza szerint a Duna két partján élő összes népnek van egy közös jellemzője: a folyó iránti érzelmi kötöttség. (A víz, a folyó az érzelmek változásának örök alapszimbóluma.) Ezek után már nem is csodálkozhatunk azon, hogy a költő szerét ejti annak is, hogy – ebben a szövegkörnyezetben, ebben a történelmi pillanatot tükröző háttérben – emléket állítson egy olyan szigetnek is, mely a Duna azon szakaszán volt valaha, mely a román-szerb határt képezi. A sziget neve Ada Kaleh; egy apró „olvasztótégely” volt, ahol törökök, bolgárok, szerbek, románok – és még ki tudja milyen népek éltek és dolgoztak együtt. E színes és virágzó életnek az vetett véget, hogy vízierőművet építettek a Vaskapunál és az egész sziget a tó legmélyére került.

A kötet Faludy György ajánlásával indul: „... forradalmunk megalapozott, érzékeny, értékes és lelkesítő megjelenítése.” Szép és igaz gondolat, bár egy alaposabb megközelítésben már maga a dráma is túlmutat a forradalmon. Minden forradalom benne van, belső és külső egyaránt; történelmi jelenség, mely egyedi és egyediségében egyetemes.

A kötet értékét fokozzák azok a fotók, melyeket dr. Bollobás Béla orr-fül-gégész készített, egyszerű járókelőként, aki „véletlenül” éppen akkor, éppen ott volt. A képek most kerültek először nyilvánosságra.

A könyv megtalálható, illetve megrendelhető a Budapesti Unitárius Egyházközség Nagy Ignác utcai lelkesítőirodájában.

Léb Erzsébet

Nézzétek csak, mi ez itt a rajzon?

Igen, egy szerszámosládá. Tele van fontosabbnál fontosabb és hasznosabbnál hasznosabb szerszámokkal. Sokat közülük építkezésnél használnak, másoknak akkor vesszük nagy hasznát, ha eltörik, vagy kilyukad valami, ha meg kell javítani otthon a csöpögő csapot, vagy éppen egy szőget kell beverni a falba.

Felismersz közülük néhányat?

Tudok egy mesét a szerszámokról, a címe a **Három szerszámosdoboz**.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy mester, aki házakat épített embereivel. Egy nap el kellett utaznia ezért a legjobb három emberét magához hívta. „El kell mennem messzire egy kis időre, ezért rátok bízom a műhelyt. Mindannyian kaptok egy-egy szerszámosládát, használjátok, amíg én nem leszek itt.

Odaadta mindhármuknak a dobozokat. Volt abban mindenféle fűrő, csavarhúzó, kalapács, minden, ami kellhet egy építkezésnél. Mindegyik dobozban éppen olyan szerszám volt, amire szükségük volt, ahhoz, hogy teljesítsék azokat a feladatokat, amiket mesterük rájuk bízott. Mivel azonban mindegyikük másban volt ügyes, máshoz értett mindegyikük dobozában más-más szerszám volt.

Az első munkásnak egy óriási dobozt adott, ami akkora volt, mint amit csak el tudtok képzelni. A másodiknak egy kisebbet, de az is tele volt rengeteg eszközzel. A harmadik egy nagyon kicsit kapott, de ebben is szerszámok voltak. Pont annyi volt benne, amennyire szüksége volt ahhoz, hogy teljesítse azokat a feladatokat, amit elvárt tőle a mester.

A mester ezután elutazott. Amikor visszatért, magához hívatta a munkásait és megkérdezte tőlük mit tettek, amíg ő távol volt.

Az első ezt mondta: „Tudtam, hogy fontosak számodra a hajléktalan emberek ezért arra használtam a szerszámosdobozt, amit adtál, hogy a bennük levő szerszámokkal otthonokat építsek nekik.”

„Ez nagyszerű!” – mondta a mester. – „Annyira jót tetél, hogy ezután sok új munkát bízok rád!”

A második így szólt: „Tudtam, hogy az idők különösen fontosak neked, ezért a szerszámokat arra használtam, hogy megjavítsam olyan idős emberek házait, akik maguk már nem képesek erre.”

„Ez csodálatos!” – mondta a mester. – „Annyira jót tetél, hogy ezután minden karbantartó munkát és javítást rád bízok.”

Majd a harmadik felé fordult, hogy megtudja, az mit csinált a neki adott szerszámokkal.

Ő ezt mondta: „Tudom, hogy nagyon igényes mester vagy, és sokat vársz a munkásaidtól. Attól tartottam, hogy ha munka közben eltörök vagy elvesztek egyet is a szerszámok közül, amiket rám bízál, nagyon mérges leszel. Ezért egy nagyon biztonságos helyre tettem őket. Egész idő alatt ott voltak, amíg távol voltál. Nézd, itt vannak, olyanok mintha újjak lennének.”

„Milyen haszontalan munkás vagy te!” – kiáltott fel a mester. – „Nem azért adtam a szerszámokat, hogy eltedd, hanem, hogy használd őket! Ki vagy rúgva!” – mondta mérgesen, fogta a dobozát és szétosztotta a másik két munkás között a benne levő szerszámokat.

Hogy tetszett? El tudnátok mondani, mi lehet a mesém tanulsága?

Én azért szeretem, mert azt hiszem, ebből a történetből kiderül, hogy Isten mit tesz értetek, értünk. Mindenki különböző szerszámokat kap, azért, hogy építhessük itt a földön az Ő országát. Persze nem mindannyian ugyanazokat az eszközöket kapjuk, de Isten mindenkitől azt várja, azt szeretné, ha használnánk azokat, amiket nekünk adott.

Érdemes megjegyezni Jézus szavait: „Mert mindenkinek, akinek van, adatik és bővelkedni fog, attól pedig, akinek nincs, még az is elvetetik, amije van.” (Mt 25, 29)

Na, neked milyen szerszám jutott? Gondolkodtál már azon, hogy mi az, amiben különlegesen ügyes vagy? Szépen tudsz verset mondani, ügyesen rajzolsz? Szeretsz, és jól tudsz énekelni?

Gondoltál már arra, hogy ezt a tehetséget Istentől kaptad? Ezért használd sokat, gyakorold, fejleszd, így köszönd meg Neki és örvendeztesd meg a barátaidat, azokat, akik körülötted vannak.

* * *

Ha kedvetek van, küldhettek rajzot a történethez a következő címre:

Pestszentlőrinci Unitárius Egyházközség, 1181 Budapest, Szervét Mihály tér 1.

Szász Adrienne